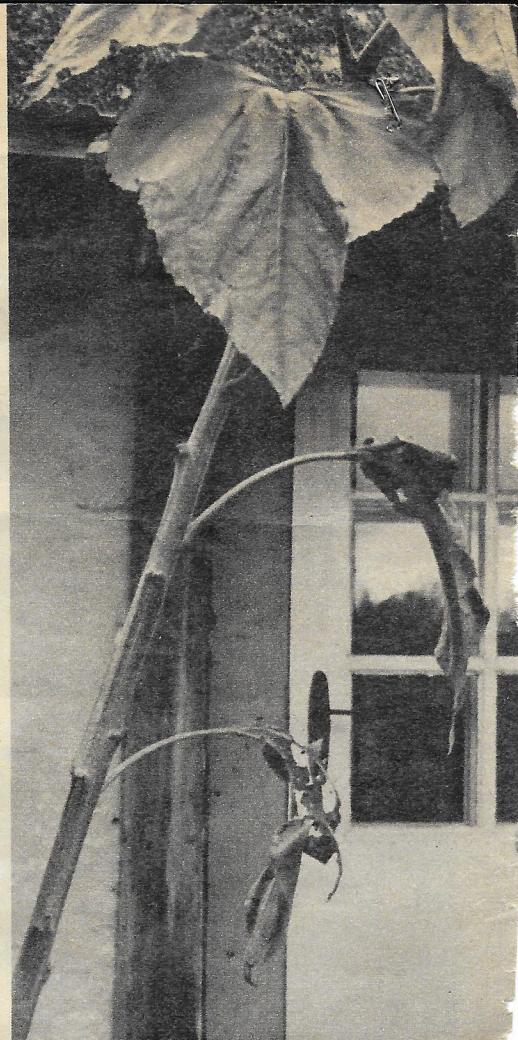

Livets

er da det bedste man har...

TEKST: KAJ THYGESEN
FOTO: POUL OLSEN

Enka og Simon er dejlige, lyslevende eksempler på hjælpsomhed og menneskelig forståelse, de næsten dyrker som en kær hobby. Varmen er skøn og næstekærligheden blomstrer fra buset i Nårupskov.

Hos os får de mulighed for at spise sig mætte, men de får ikke noget at drikke.

For tre år siden blev Enka kåret til vagabondernes dronning på Egeskov Marked på Fyn. Det var ikke uden grund, at landevejens færende svende traf dette valg. For de havde alle fra tid til anden nydt godt af hendes gæstfrihed og gode mad i hjemmet i Nårupskov, hvor hun bor sammen med Simon, hvis egentlige navn er Niels Chr. Simonsen.

De mødte hinanden for otte år siden ved en fest og har derpå levet sammen i papirløst ægteskab. Niels Chr. Simonsen på snart 75 år og Enka Jensen, der er 66, sætter stadig alt ind på at hjælpe vagabonderne, når de søger ind fra landevejen for at få lidt mad og en ren seng, inden de begiver sig videre.

– Nogen gange kan det godt være svært at få pengene til at slå til, når så mange munde skal mættes. For vi har kun folkepensionen at tære på, fortæller Enka. – Men vi kan simpelt hen ikke lade være med det, når de dukker op og spørger, hvad jeg laver til middag. Menuen står tit på bøv, for det ved jeg, de er glade for. Heldigvis har vi en god slagter og bager, der ved, hvor skoen trykker, og det hjælper os fantastisk meget.

Simon kender selv en del til livet på landevejen, og han ved, at det ikke altid er så romantisk, som nogen kun-

ne forestille sig – især ikke når vinteren for alvor sætter ind.

– Det kan være drønende koldt at ligge midt i halmen i en lade, når blot det fryser nogle få grader. Det har jeg selv prøvet. Når folk kom til os fra landevejen, ved vi, at de som regel har et vældigt behov for at få noget at spise og ren seng. Hos os får de mulighed for at spise sig mætte, men de får ikke noget at drikke, mens de er her. Det er den eneste betingelse, vi stiller i forbindelse med opholdet, og det er de fleste indforstået med. De er meget høflige og taknemmelige for at være sammen med os, og det er en fornøjelse at se dem lykkelige og glade. Folk er efterhånden blevet finke til at sende os tøj, som vi giver videre til vagabonderne. Når de forlader os efter et kortere eller længere ophold renvaskede og mætte og med nyt tøj, er de næsten ikke til at kende.

– Der er mange forskellige grunde til, at folk søger på landevejen, fortæller Simon. – For det meste er det nok, fordi de ikke kan indordne sig under reglerne i det eksisterende samfund. Derfor bryder de ud. De er måske kommet i klemme på en eller anden måde og mangler tilstrækkelig selv-tillid til at tage fat på problemerne. I virkeligheden synes jeg, at samfun-

Violinen er tit i brug, og Enka synger til.

Simon kender selv til livet på landevejen – der ikke altid er lige romantisk.

Folk er flinke til at sende os tøj, som vi giver videre til vagabonderne.

det gør for lidt for at hjælpe disse mennesker. De bliver blot afvist, og man søger ikke at sætte sig tilstrækkeligt ind i de problemer, som de har. Simon har gennem årene nedfældet en del af sine tanker om den sociale elendighed. Fra 1947 har han følgende digt:

Den asociale.

Man siger om ham, han er sær, han er asocial, eller han er unormal, helt tottet og gal. Hvem er denne, om hvem man siger så. En hjemløs, ja og dog nej, det kan ingen forstå. En af disse udskudte af samfundet, som ingen plads er til, føler sig ingen steder hjemme, og aldrig ved hvad han vil. Ser uretten vokse overalt og blive stærk. Ser samfundet gøre sabotage mod skaberens værk. Tit og ofte går alt som i heksedans, rundt og rundt, rækkende efter sin egen svans, hu, hej i en rygende fart. Blev endelig i ringen, så har du det rart . . .

Simon er oprindelig uddannet tømrer og snedker, men i sin omtumlede tilværelse har han prøvet lidt af hvert. Skibsværftsarbejder, husflidslærer, rejsende, møbelfabrikant, arbejds-

side 74 —>

Livet er da vidunderligt

Fortsat fra side 5

bejdsmand og landevejsridder er blot en del af de ting, der har beskæftiget ham i de knap 75 år. Desuden har han været gennem flere ægteskaber, før han mødte Enka. Hele perioden har musikken været med til at sætte kulør på tilværelsen. Simon griber tit sin violin eller sit savblad og Enka synger til. En musikstue har Simon selv bygget til huset og her går det ofte lystigt til, når der er gæster.

- Vi er nogle stykker fra egnen, der kommer sammen en gang imellem og spiller for fornøjelsens skyld. Det er også noget, vore gæster fra landevejen sætter vældig pris på. De lever rigtigt med på sådan en aften, og det kan i en periode få dem til at glemme deres problemer.

Også Enkas tilværelse var omtumlet indtil hun for otte år siden slog sig ned hos Simon i Nårupskov.

- Jeg er fra Øster Hæsinge

her på Fyn, men har levet en stor del af tiden i Jylland, fortæller hun. Vi var en stor familie, og jeg måtte tidligt ud for at tjene penge. Jeg fik arbejde mange forskellige steder og havnede til sidst som telefonbestyrerinde i Randers. Her blev jeg gift med en overvagtimester ved fængselsvæsenet. Vi havde været sammen i 17 år, da min mand døde. På det tidspunkt var vi flyttet til Fåborg, og herefter er jeg blevet hængende på Fyn. Vi har valgt at leve sammen på denne måde og så længe, vi kan, prøve på at hjælpe mennesker, der har det svært.

Enka og Simons arbejde for landevejens farende svenne blev for nogen tid siden påskønnet ved uddeling af første portion af et mindelegat for Mor Karla, der i årevis gjorde en tilsvarende indsats i Odense.

- Vi fik 1375 kr., og de faldt på et tørt sted. Pengene er brugt til gavn for vore gæster fra landevejen. Det er rart at vide, at nogen tænker på os, udbryder de samstemmende.